

בדלות ממאירה על קצבת-דחק, רצו כי המנהיג הרגול יראה גם אותם, בניגוד משוער לטכסט הקבוע, שהשאר להם רק תפקיד של רקע אנושי מרנין לב. אחד אפילו הצליח. היה זה גמביאל סלומון, עולה מתורכיה, שחטף את השחקן הראשי, הכניסו לדירתו ושפך לפניו את מרי ליבו על כי אינו מקבל מן הסוכנות מבנה למכבסה.

שלושת העתונאים לא ידעו כי בינתיים ירד המסך. כשניסו בתמימותם להכנס גם הם לבית, נחסמה הדרך. כשזיהה אהרון דולב, איש מעריב, את עצמו כמוזמן מטעם הבמאים, הורחק מן המקום בכוח. "עוד נראה לך מי זקוק למי יותר — העתונות לנו או לנו לעתונות!" קרא אחד המלחים וביגיי שהקשיב לא הגיב.

לא היתה זו התקלה האחרונה. כאשר יצא ביגיי מהמכבסה ונכנס למכוניתו, התפרצה מאחד הבתים צעירה בת 21. היתה זו רינה לוי, עולה ממצרים, המטפלת בבית סמוך לביתה של ג'נט המאושרת, בשלושה חולים חשוכי מרפא. היא והוריה הזקנים חייבים להתפרנס, יחד עם בני המשפחה החולים, מ-35 ל"י — קיצבת סעד של אחי אביה הזקן.

כשראתה רינה כי ביגיי עומד להסתלק במכוניתו צעקה אחריו: "מדוע הוא לא בא לראות את הבית שלנו? שיראה מה שיש לנו בבית. איך שאנחנו מתים כאן." היא ניסתה להתקרב אל ביגיי שעלה למכוניתו, להתלות בצד המכונית המתחילה לנוסע, אך מזכיר מועצת הפועלים במקום, שאול בן שמחון, הרחיקה בדחיפה. "לכי מכאן" יעץ לה.

הנהג הגביר את מהירות המכונית. המסך האחרון ירד.

כך נסתיימה ההצגה. לתולדות התיאטרון היא הוסיפה תופעה חדשה. הבמאים לא סמכו דייצרכם על כשרון המשחק של ה"שחקן הראשי, הם האמינו כי ימלא את התפקיד ביתר הצלחה, אם אמנם לא ידע כלל כי הוא משתתף בהצגה, אלא יחשוב שהקלעים והתפאורות מול עיניו הם המציאות התייה. בניגוד לאורלנדה, השחקן השכספירי, שהכריז כי כל החיים במה, חשב ביגיי כי הבמה הינה החיים עצמם.

בן-דוד ומנהל משרד הבטחון שמעון פרס. רב העדה הקראית, שבירך אף הוא, שלא לפי התכנית, את ביגיי, עורר את זעם הבמאים. שאר המשתתפים בהצגה מבין אנשי-המעברה, מילאו את תפקידם על הצד הטוב ביותר, ופרס לשני מקרים יוצאי-דופן, השביעו רצון הבמאים.

שיא ההצגה

לא הרשה להטריד את המנהיג הרגול בקטנות מעין אלה.

פצע. איפה שכואב.

שחקן על בימת החיים

כשיצא ביגיי מהפחית של משפחת אדלר המאושרת, פנה לבית-הספר וערך שם חידון תנייכי, לפי האופנה האחרונה. מי היה הצבר הראשון? מי צנח בפעם הראשונה? מהו הדיבור הראשון שנשמע בעור? למי כמה מילדי יעקב נולדו בארץ? הסצינה הופסקה על-ידי פולה, שהפליטה בקול רם: "מספיק כבר עם לימודי התנייך!"

בתמונה הבאה, בחדר האוכל של בית-הספר, אכלה פולה לחם שחור וגבינה בידיים.

איש לא ידע לאן יפנה ביגיי עתה. איש מלבד כל בני המקום, שכבר התאספו בינתיים ליד ביתה של ג'נט רגולסקה (36), שהתלבשה במיוחד בשמלה אדירת מחשוף, למבוכת הבמאים שהגיעו עתה למקום בחית ביגיי. ג'נט היא בעלת המשפחה ה"שנייה בעושרה במקום: אשתו של קצין באגיה רחמן. בהתאם לטכסט היא סיפרה לביגיי שהיא מאושרת, הצביעה על הפסנתר המבהיק שפאר את הדירה (כמו דירת שאר העולים בישראל) והודתה שעובדת היותה נוצרייה קתולית אינה גורמת לה לשום קשיים.

למחרת היום היה גם לג'נט הצרפתיה סיפור אחר: "ראובן בן התשע חוזר לא פעם מבית-הספר בככי, מספר שהילדים לא רצו לשחק איתו וקראו לו גוי ונוצרי. גם אלי פנו לעתים קרובות אנשים ושאלו אותי למה בכלל באתי לארץ הזאת. הלכתי למנהל בית-הספר ואמרתי לו שאחזיק את הילד בבית. הוא היה אדיב מאוד, ביקש

גם אני" הודתה פורטונה כעבור יום באוני כתב העולם הזה, "רציתי להגיד לו דברים אחרים ממה שאמרתי. רציתי להגיד לו, שאייאפשר לחיות פה בפחית עם תינוקת מפני שנורא קר בלילה. אנחנו מתכסים בשבע שמיכות וגם זה לא עוזר. אייאפשר בלילה לישון. אני קבלתי כאן שגררון ורומי הקטנה דלקת הסימפונות. כמעט חדשים אנחנו רצים אל אפריים כחלון מנהל עמ"ד, עם האישור לשיכון שיש לנו, והוא דוחה אותנו בכל מיני תירוצים. לפני כחודש פלטנו לשכון ריק. היינו שם רק יום וחצי. אחר כך קראו למשטרה והיא זרקה אותנו החוצה. במקומנו הכניסו לשם בחור טוניסאי צעיר. את החוזה עימו חתמו רק לאחר שפלטנו כדי שיוכלו להוציא אר"תנו החוצה.

חזרנו עם התינוקות לפחית שאין בו לא מטבח, לא מים ולא שירותים. בשנה שעברה עפו פה כמה פחונים ברות. אני מקווה רק שהשנה זה לא יקרה."

למה לא אמרה כל זאת לבן-גוריון? טענה פורטונה היפה, הנחשבת ל"יפהפיה המקום: "התביישתי!" אך יתכן שאחד הלחשנים העמיד אותה מראש על צרכי הסקסט ה"קבוע. אסור לה, לבחורה פשוטה כזו, לקל-קל במילה אחת את אשר עמלו ותכננו במאים וגולים ביגיי-רב. סיכם את הדברים מריו אדלר, צעיר בלונדי עליו שלא נכח במקום בעת ההצגה: "בלילה אנחנו מדליקים את שתי הפתילות שיש לנו, כדי שיהיה קצת יותר חם, אבל זה לא עוזר. אני לא יודע בשביל מה היה הביקור, אבל הוא גנע במקומות איפה שיש

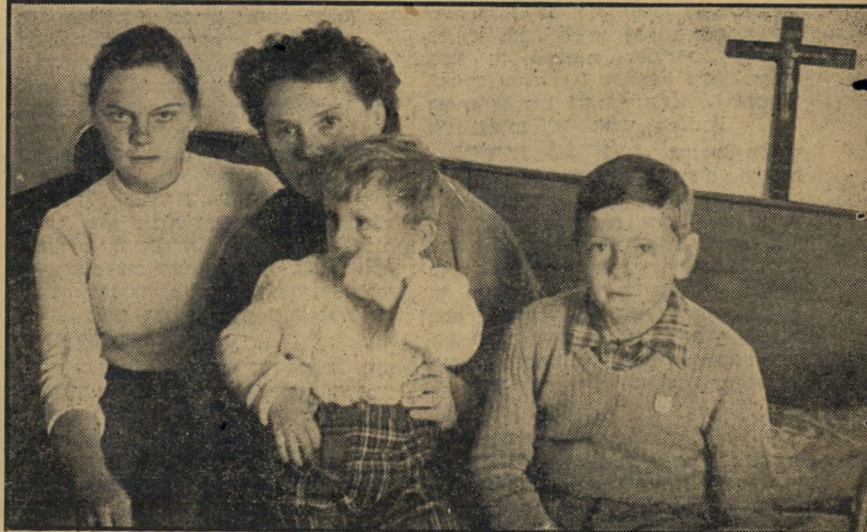
סליחה, והבטיח שהדבר לא יקרה שוב." באחת ההצגות הקודמות במקום, שנערכה לפי תסריט דומה, הובאה לביתה של ג'נט שחקנית אחרת — גולדה מאיר. אולם גולדה היתה פתוחה סובלנית: "לא באתי הנה לראות אות משפחה נוצרית!" התרעמה. לעומת זאת היתה רעית הנשיא, רחל ינאית, שגם היא הובאה לאותו מקום באחת ההצגות, פתוחה וקופנית.

מי צריך את מי?

ב ינתיים השתנתה האווירה בחוץ. הסטאיסטיים הפחות מאושרים, החיים

— ומה שלא ראה שבתי לוי (30), אחיה חשוד-המרפא של עולה ממצרים, היווה את הגורם הישיר להורדת המסך המבוהלת על ההצגה. רינה לוי, אחותו של שבתי, התפרצה לעבר מכוניתו של ביגיי, תבעה במפגיע כי יראה כיצד גוועים אנשים מרעב בבית הסמוך. שאול בן שמחון, מזכיר מועצת הפועלים באשדודיים דחף את רינה בגסות מעל המכונית, איפשר לביגיי לנסוע בשלוט.

ג'נט רגולסקה ושלושת ילדיה. כשנסאלה על-ידי ביגיי, אם לא היו לה צרות במקום כקתולית, הסיבה בשלילה. אולם לכתב העולם היה סיפור שונה לחלוטין. ראובן בן התשע (מימין) סובל עד היום מרדיפות ילדי בית-הספר המכנים אותו נוצרי וגוי. כאשתו של קצין-מנהנדס באגיה חמשא הישראלית רחמן, המשתכר יפה, יכולה ג'נט להנות ממותרות שהם חלום רחוק לרוב תושבי המקום, לפרוט על פנתר מדי יום ביומו.